הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות פג.

מסורת הש"ס

א) לקמן קב:, ב) לעיל ט., ג) [קידושין יט: וש"נ], ד) [לקמן קב:], ה) לקמן לה. ניטין עז. כ"ב מנ. מנ. כריתות כד:, ו) ניטין עז. כ"ק מ: כ"ב מנ:, ז) לעיל נח: וש"נ ט: לקמן קז:, ח) [יומות לט.], ט) [סס], י) [מדבר מז], כ) [דף ס:], ל) [סס מנ. וסס],

מוסף רש"י

לעולם אוכל פירי פירות. אם כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן, אוכל הוא פירי פירות, מוכר פירות ולוקח קרקע שיהא לה קרן והוא אוכל פירות (לעיל ט.). **האומר לחבירו.** שהיה שותף עמו בשדה זו (כריתות כד: וכע"ר ניטין עז.), **ואין לי עסק בה.** אחת מכל לשונות הללו (ניטין עז.) כלומר לא יהא לי עסק בה, ומכלל אחת שומע אנא הכל יהא שלך, אלא שנא הוליא הדבר כפירום מפני (רשב"ם ב"ב מג.). **לא אמר כלום.** ולא אכל זמנתו (כריתות כד:) דמאחר שהיא שלו צריך לכתוב לשון מתנה (ניטין עז.) דאין זה לשון מתנה כשאמר לא יהא לי חלק בשלי דעל כרחו הרי הוא שלו עד שיאמר לחבירו שדי נתונה לך שדי מכורה לך שדי מוקפת לכל מי שירצה (רשב"ם ב"ב מט.) דכיון דכבר יש לו חלק בשדה והיא אומר לא יהא לי חלק בו, אין זה לשון מתנה לחבירו אלא לשון תפלה הוא, הלהיא שלא יהא לי חלק בשדה זו וכל זמן שלא אמר יהיה נתון לך שדה זו, לא יצא עדיין מרשותו, ואין תופס לשון זה אלא כדבר שעדיין לא זכה בו והוא מתנה עליו שלא יהא שלו כשיבא הזמן שעתיד לזכות לאותו דבר, דאין אדם זוכה בדבר בעל כרחו, כדלקמן דנתלה הכתה לו לאדם לאחר מכן מתנה עליה שלא יראנה, אבל מכיון שכבר הדבר שלו היא והוא אומר לא יהא שלי לא אמר כלום, דבעל כרחו יהיה שלו כל זמן שלא יתנה לאחרים (רשב"ם ב"ב מג. עי"ש). **בכותב לה.** דין ודברים כו', ועודה ארוסה. קודם שזכה בנכסים ואין צריך לכתוב לשון מתנה דיכול להתנות כדרב כהנא (ניטין עז.) **אלינו זוכה בפירות** עד שעת נשואין וכדמפיק ואזיל דבירושות הבאות לאדם בתקנת חכמים יכול לעקרן אי מתנה עליה קודם הזמן נעוד שלא כתו לידו ואומר לא יהא לי חלק בשותו מכון הנתיר לגת לי בתקנת חכמים, דאין מזכין לו לאדם בעל כרחו (רשב"ם ב"ב מט.). **נחלה הבאה לאדם ממקום אחר.** שאינה ירושת אבותיו מן התורה (ניטין עז.) דבתתיה לגת לי כגון נחלה דרבנן כדמפיק לקמן (רשב"ם ב"ב מט.). **אדם מתנה עליה.** קודם שזכה (ניטין עז.). **שלא יירשנה.** כגון דקאמר דין ודברים אין לי על אותה נחלה דבתתיה לגת לי, כלומר לא יהא לי דין ודברים (ב"ב מט.) **וכדרבא.** כלומר ובאותו נחלה הבאה לו בתקנת חכמים מדרבנן, אבל בנחלה דאורייתא כגון דין ודברים אין לי ירושת אבותי, לא יועיל התנאי, דבעל כרחו שלו יהא אע"פ שמנה לאחרים בלשון מתנה (שם). **האומר אי אפשי בתקנת חכמים.** שבשו לגנאתי. **כגון זו.** דלקמן דמדרבנן היא (שם) **אמילתא דאמרינא אמרה רבא** (ניטין שם). שומעין לו. הואיל והתקנה לגרמו נעשית יכול לומר כלום עבור אלא לגאתי, אני לי אפשי בהנאה זו (ניטין שם) דבעל כרחו דאינם לא יהא חכמים, שאם אינו מוקם בקונה שבשו לו חכמים לא ניתן לו בעל כרחו, שלדעתו תקנה חכמים (ב"ב שם). מאי כגון זו. אהיא אמרה רבא (ניטין שם) באחו תקנת חכמים היו מדברים בהתה"ד שעליה אמר רבא כל האומר אי אפשי בתקנת חכמים כגון זאת התקנה שלו מדברים בה, שומעין לו (ב"ב שם).

הכותב. אם כן למה כפב לה כו'. בגמרא [ע"כ] מפרש טעמא: הכי גרסינן **רבי יהודה אומר לעולם הוא אוכל פירי פירות.** ובגמ' [ע"כ] מפרש אלו הן פירי פירות: **שמתנה על מה שכתוב בתורה.** דקסבר ירושת הבעל דאורייתא ובכגון בתרא (דף קיח:) נפקא לן מהאי קרא[1] לשארו הקרוב אליו ממשפחתו וירש אותה אלי וירש אותה יתירא הוא לדרשא שהאיש יורש את שארו ושארו זו אשתו. ואע"ג דשארו דקרא לאו אשתו היא דהא כתיב ביה[2] ונתתם את נחלתו לשארו וליכא למימר שמירש האשה את בעלה דהא ממשפחתו כתיב[3] מיהו גבי קרא יתירא דירש אותה דרשינן הכי ונתתם את נחלתו לקרוב אליו ממשפחתו שארו וירש אותה האיש יורש את אשתו: **וכל המתנה כו'.** אבל פירות מקנמא דרבנן היא ומלי לאתנויי עלייהו: **גמ' תני ר' חייא האומר לאשתו.** אלא תני כותב דאשמועינן דבאמירה בעלמא נמי קניא נפשיה בלא שום קנין וכתיבה: **וכי כתב לה מאי הוי.** וכל שכן אמירה: **האומר לחבירו.** כגון שדה של שותפין ואמר האחד לחבירו אחד מן הלשונות הללו (כיון בכתיבה אין באמירה): **לא אמר כלום.** דאין כאן לשון מתנה: **בכותב לה ועודה ארוסה.** ודאי מי שהקרקע שלו ובא ליתנו לחבירו צריך לשון מתנה ומתניתין בכותב לה עד שלא זכה בנכסים ומתנה עמה שלא יהא בהן לבשיאתה ואין צריך לשון מתנה בשריאתה דאין לו עכשיו רשות בהן: **ממקום אחר.** שאינה ירושת אבותיו אלא ע"א מעשיו תנא לו כגון נחלת אשתו הבאה לו ע"א נשואין שלו דהואיל ומשום תקנתא דדיה תקון רבנן והוא בא אמרה לו אמר כלום אלמא מצי א"ל מדין ודברים סליקי נפשאי. פי' שנים הם שותפים בשדה ואומר א' לחבירו א' מג' לשונות הללו לא אמר כלום שהרצאה להקנות שההו לחבירו צריך שיכתוב לו לשון מתנה לא לשון פילוק. שי"ל לא פי' שלקח עצמי אלא שלא אערער עליך שום תבעה על חלקך ואין זה לשון מתנה וזכוי שיהן לו חלקו במתנה ואע"פ שהלך חבירו והחזיק לא עשה כלום וה"נ לא (מהרי) [מבע"א] באמירה אלא אפילו בכתיבה לא יהא כלום אמרי דר"י בכותב לה ועודה ארוסה. פירוש בוודאי מי שהקרקע שלו ובא לתתו לחבירו צריך שיכתוב לשון מתנה ולא לשון פילוק שלא יועיל כלום. ומתני' בכותב או באומר לה בעודה ארוסה עד שלא נשאת וזכה בנכסים ומתנה עמה שלא יזכה בהן לכשישאנה וא"צ כאן לשון מתנה שהרי אין לו עכשיו רשות בהן וכדרב כהנא דאמר רב כהנא נחלה הבאה לו לאדם ממ"א מתנה עליה שלא יירשנה. פי' שאינו ירושת אבותיו אלא ע"י [מעשיו] תבא לו כגון נחלת אשתו הבאה לו ע"י נשואין הללו. והואיל ומשום תקנה דידיה תיקון רבנן שיירשנה והוא בא לסחול מוחל. דדוקא בירושה שהוא מן התורה אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לרשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לרשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו דלקמן דמדרבנן היא (שם) **אמילתא דאמרינא אמרה רבא** (ניטין שם). שומעין לו. הואיל והתקנה לגרמו נעשית יכול לומר כלום עבור אלא לגאתי, אני לי אפשי בהנאה זו (ניטין שם) דבעל כרחו דאינם לא יהא חכמים, שאם אינו מוקם בקונה שבשו לו חכמים לא ניתן לו בעל כרחו, שלדעתו תקנה חכמים (ב"ב שם). מאי כגון זו. אהיא אמרה רבא (ניטין שם) באחו תקנת חכמים היו מדברים בהתה"ד שעליה אמר רבא כל האומר אי אפשי בתקנת חכמים כגון זאת התקנה שלו מדברים בה, שומעין לו (ב"ב שם).

הכותב לאשתו דין ודברים אין לי בנכסיך הרי זה אוכל פירות בו'. והא דתנן בחזקת הבתים (ב"ב מב. ושם) ולא לאיש חזקה בנכסי אשתו ופריך בגמרא[4] פשיטא כיון דמשתעבדא ליה לפירא הוא דקא אכיל לא לריכא דכתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך לאו דוקא דאע"ג אכתי משעבדי ליה לפירא אלא לא חש להאריך ואיירי דכתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן: **דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן בחייך ובמותך.** כדרב ספרים גרסי' ובפירי פירותיהן וע"ל דקתם לן כרבי יהודה וא"ת תפשוט מהכא בגמרא דעד עולם לאו דוקא מדלא תנא ליה ושמא לא חש להאריך אלא לסתום כר' יהודה: **ואין לי עסק בה.** וא"ת דאמרינן בהשולח (ניטין מג: ושם) גבי המוכר עבדו לעובד כוכבים יצא כן חורין וצריך גט שחרור ואם כתב לו אותו זהו שחרורו מאי אותו אמר רב שאם דכתב ליה לכשתבא ממנו אין לי עסק בך משמע דאין לי עסק בך הוי לשון טוב וגרמא לרשע"ת דאין לי עסק בך הוי כמו שאומר לו הרי את לעצמך הילכך גבי עבד שיכול לזכות בעצמו קני אבל שדה אין יכה בעצמו: **בדרב בהנא בו'.** ואם תאמר היכי מייתי ראיה דמהני לשון דין ודברים שהוא לשון גרוע ולמא כל הנהו דמייתי מיירי בלשון טוב ואי אפשי בה דמייתי הוי לשון טוב כדמוכח בפרק בתרא דכריתות (דף כד.) ויש לומר דמדקאמר נחלה הבאה לו לאדם דווקא ולא שבאת לו ככר משמע דבלשון גרוע מיירי דבלשון טוב אפילו בתת לו ככר יכול להתנות עליה ולר"י גרסה דאלשון דין ודברים אין צריך להניח ראיה דמהני דמסתברא הוא דמהני היכא דלא בתה לידו כמו בעצמו ליתנא מעלייא אלא מייתי ראיה דלא מיקשי למאי דאוקמה בכתב לה ועודה ארוסה היכי מצי מקני לה והא קיימא לן דאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם ואף על גב דרבי יצחק דמוקי לה בכותב לה ועודה ארוסה סבר בהשאה רבה (יבמות נג. ושם) דאדם מקנה מכל מקום מייתי ראיה לדידן דקי"ל דאין אדם מקנה מדבר שבא לעולם אלא בכה"ג ולכסוף מייתי ראיה דרבא ליתן טעם דיכול להתנות אף על פי שלא בא לעולם דכיון דלעובדא מיקנה יכול לומר אי אפשי בחותה טובה ומילתיה דרבא לאוקמי לא סגי בלא מילתיה דרב כהנא דממילתיה דרבא לא שמעי' שיכול להתנות בדבר שלא בא לעולם אע"ג דקאי על מילתיה דרב הונא דאיירי במזונות שלא בא לעולם אתם אינו מידום במה שאין לה מזונות דאעו יש לה ליעול מזונות בעל כרחה וכשרוצה חוזרת בה ולא קא משמע לן רב הונא אלא שיכולה להפקיע מעבדה וא"ת בלא רב כהנא נמי למה לא יוכל להסתלק בכותב לה ועודה ארוסה מידי דהוה אשאר כסות ועונה (לעיל דף ט.) דלרבי יהודה בדבר שבממון תנאו קיים ורבי מאיר נמי לא פליג אלא משום דקסבר מתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל ויש לומר דהכא מיירי באומר לה שלא דרך תנאי אלא אומר לה דין ודברים אין לי בנכסיך ועוד דלהשה איכבי לה לאתנויי ומתני' הבעל ויהוה ליה פטומי מילי בעלמא ואשתא מייתי מדרב כהנא דאני דמכח תנאי לא מהני מכח סילוק בעלמא מועיל: **קנו מידו מהו.** פירש בקונטרס דאבריתא קאי וקשה לר"י דמה יש להועיל שם קנין שהרי למי מקנה אותה והלא לכ"ע מפקר לה ונראה לר"י דאנשואה קאי דאמרינן דידו כידה אי מהני לה שום קנין או לא: **בוילינא**

הכותב לאשתו דין ודברים אין לי בנכסיך הרי זה אוכל פירות בחייה ואם מתה יורשה אם כן למה כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך שאם מכרה ונתנה קיים כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן הרי זה אינו אוכל פירות בחייה ואם מתה יורשה ר' יהודה אומר לעולם אוכל פירי פירות עד שיכתוב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן ובפירי פירותיהן עד עולם כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן ובפירי פירותיהן בחייך ובמותך אינו אוכל פירות בחייה ואם מתה אינו יורשה רשב"ג אומר אם מתה יירשנה מפני שמתנה על מה שכתוב בתורה כגון המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל: גמ' תני רבי חייא האומר לאשתו וכי כתב לה הכי מאי הוי והתניא האומר לחבירו דין ודברים אין לי על שדה זו ואין לי עסק בה וידי מסולקת הימנה לא אמר כלום אמרי דבי רבי יצאי בכותב לה ועודה ארוסה כדרב כהנא דאמר רב כהנא נחלה הבאה לאדם ממקום אחר אדם מתנה עליה שלא יירשנה וכדרבא דאמר רבא האומר אי אפשי בתקנת חכמים כגון זו שומעין לו מאי כגון זו כדרב הונא אמר רב הונא אמר רב יכולה אשה שתאמר לבעלה איני ניזונת ואיני עושה אי הכי אפילו נשואה נמי אמר אביי נשואה ידו כידה רבא אמר ידו עדיפא מידה נפקא מינה לשומרת יבם איבעיא להו קנו מידו מהו אמר רב יוסף מדין ודברים קנו מידו רב נחמן אמר מגופה של קרקע קנו מידו אמר אביי מסתברא מילתא דרב יוסף

בעורר

זימנין דלא מפקי להו מזונות במעשה ידיהן ותקנו להן מזונות ומעשה ידיהן לנעל אני אינו לריכה לכך מעונגת אני ואי אפשי לעשות מלאכה אמלא לי מזונות או יש לי אומנות יקרה יתר על כדי מזונותי: **אי הכי.** דטעמא משום דתקנתא דידיה הוא ויכול למחול עליה אמאי אצטריך דבי רבי יצאי לאוקמה בכותב לה ועודה ארוסה אפילו באשה נמי: **ידו כידה.** והרי הוא כשותף בהן וכיון שנכסים שלו צריך לשון מתנה ואין מועיל בה לשון דין ודברים: **נפקא מינה לשומרת יבם.** כלומר לענין דין ודברים לא פליגי דבין ידו כידה ובין ידו עדיפא מידה אין מועיל בה לשון דין ודברים לגלקו ופליגתא דאביי ורבא לענין שומרת יבם אלעזר. ובזמות אפילו בה אביי ורבא בפרק המוכר (דף לח: ואילך) גבי מתני' דפ' דלעיל בהשאה[5] שומרת יבם שנפלו לה נכסים דקמני מתה מה יעשה בכתובתה כו' ואיפליגו בית שמאי וב"ה ואוקי אביי פלוגתייהו בשנפלו לה בהיא מתתיו דבעל בחיי בעל הראשון קסבר אביי ידו כידה לפיכך כשמת ונפלה לפני יבם ומתה עד שלא נתיבמה יורשיה ויורשי הבעל שניהם באים לירש זה מכח אחותו וזה מכח אחיו לבית שמאי אחותו עדיפא ולבית הלל חזקה קמייתא עדיפא לפיכך נכסי מלוג בחזקת יורשי האב ופליג רבא אדאביי דאמר אי דנפלו לה בהיא מתתיו דכולי עלמא ידו של בעל עדיפא מידה וכשמת עמד אחיו ליבמה בתקומתו הרי הוא כמותו ואם מתה בהיא שומרת יבם אין ליורשיה בהן כלום ומתני' דב"ש דנפלו לה בהיא שומרת יבם: **קנו מידו מהו.** אבריתא דהאומר לחבירו דין ודברים אין לי על שדה זו קאי אבל אתמניתן לא מהניא קנין ליפות כחה דהא נאמירה בלא לשון מתנה סגי לאתמלוכי אפילו מגופה של קרקע היכא דפרים כדקתני סיפא וטעמא דמתני' דאמר ר"ז אוכל פירות הוא אלא משום דלא פרים ממאי סליק נפשיה ואמרי' ידה על התחתונה כדמפרש לקמן (ע"כ) ואינה יכולה לומר מן הכל נסתלקת הילכך מה לי לא קנו מה לי לא קנו אלא אבריתא קא בעי לה דקתני לא אמר כלום וטעמא משום גרעונא דלשנא הוא: **מהו.** מי אמרי' לא הקנה בחליפין הללו כלום ולא אמר עליה עלמא לשון דין ודברים או דלמא אין מליפין באים אלא לדבר שיש בו ממש שזה קונה את הסודר ומקנה לו תפך המכר או המתנה ועל גופה של קרקע קנו מידו ומתנה גמורה היא: **מדין ודברים קנו מידו.** מה שפרים על הקנין קנו מידו והוא לשון דין ודברים ואינו כלום: **נעורר**

להסתלק ממנה עד שלא תבא לידו שהאומר מה שאירש מאבא מ"ל לא אמר כלום וכמו שאין יכול למכור כך אין יכול להסתלק ממנה עד שלא תבא לרשותו ואי הות ירושת הבעל דאורייתא לא הוי מצי מסתלק ממנה עד שלא תבא לרשותו אבל משום דהוא מדרבנן יכול להסתלק ולומר א"א בתקנה זו שתיקנו דברים בכתה"ד שעליה אמר רבא כל האומר אי אפשי בתקנת חכמים כגון זאת התקנה שלו מדברים בה, שומעין לו (ב"ב שם). לכאורה מתקנת מזונות שהבעל נותן לאשה היו עפוקים כבר המדרש והוא טוכל מלאכת ידיה מתחילה אם אומרת אי אפשי בתקנת חכמים בו התקנה שתקנו לעוכתה, דהא לדידי אינה מוכה, דמלאכת ידי עדיף על מזונותי אחיון מבלי ומלאכה בעלמי שומעין לה (ב"ב שם). איני ניזונת. משלן, ואיני עושה. לך כלום אלא בעלמי (לעיל נח:) אינו ניזונת משל בעלי ואינו עושה לו מלאכה. דכי תקון רבנן מזוני לגנאתה תקון, זמנין דלא מפקה בתעשה ידיה, ואחר כך תקנו מעשה ידיה לגבולה משום איבה. הלכך יכולה לומר אי אפשי (ניטין עז:).

עין משפט נר מצוה

א א מי"ר פכ"ג מהל' אישות הל' כ' סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי' לב סעיף ח:
ב ב מיי' שם הלכה ג טוש"ע שם סעיף ד:
ג ג מיי' שם הלכה ז טוש"ע שם סעיף מ:
ד ד ה מיי' שם טוש"ע שם סעיף ח:
ה ו ז מיי' שם הלכה ו טוש"ע שם סעיף ג ח' וסי' סט סעיף ז:
ו ח מיי' שם הלכה ח טוש"ע שם סי' לב סעיף נ:

תוספות רי"ד

הכותב לאשתו דין ודברים אין לי בנכסיך ה"ז אוכל פירות בחייה ואם מתה יורשה א"כ למה כתב לה שאם מכרה ונתנה קיים. כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן ה"ז אינו אוכל פירות בחייה ואם מתה יורשה ר"י אומר לעולם הוא אוכל פירי פירות עד שיכתוב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן ובפירי פירותיהן עד עולם. כתב לה דין ודברים א"ל בנכסיך ובפירותיהן ובפירי פירותיהן בחייך ובמותך אינו אוכל פירות בחייה ואם מתה אינו יורשה רשב"ג אומר אם מתה יירשנה שהתנה על מה שכתו' בתורה וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל; תני רבי חייא האומר לאשתו: דברי' דבאמירה בעלמא כלי שום כתיבה וכל קנין מהמלק. ואי קשיא וכי מאחר דבדיבור בעלמא מסתלק למהדר ביה הא אוקימנא לה לקמן בכותב לה ועודה ארוסה ובינן שמתחלה התנה עמה ואח"כ נשאת לו ע"ד כן נשאת לו שלא יוכה בנכסים הלכך בדיבור בעלמא סגי לן שע"ד אותו הדיבור נשאת לו שלא יוכה בנכסים. וכי כתב לה הכי מאי הוה והתניא האומר לחבירו דין ודברי' אין לי על שדה זו ואין לי עסק בה וידי מסולקת הימנה לא אמר כלום אלמא מצי א"ל מדין ודברים סליקי נפשאי. פי' שנים הם שותפים בשדה ואומר א' לחבירו א' מג' לשונות הללו לא אמר כלום שהרצאה להקנות שההו לחבירו צריך שיכתוב לו לשון מתנה לא לשון פילוק. שי"ל לא פי' שלקח עצמי אלא שלא אערער עליך שום תבעה על חלקך ואין זה לשון מתנה וזכוי שיהן לו חלקו במתנה ואע"פ שהלך חבירו והחזיק לא עשה כלום וה"נ לא (מהרי) [מבע"א] באמירה אלא אפילו בכתיבה לא יהא כלום אמרי דר"י בכותב לה ועודה ארוסה. פירוש בוודאי מי שהקרקע שלו ובא לתתו לחבירו צריך שיכתוב לשון מתנה ולא לשון פילוק שלא יועיל כלום. ומתני' בכותב או באומר לה בעודה ארוסה עד שלא נשאת וזכה בנכסים ומתנה עמה שלא יזכה בהן לכשישאנה וא"צ כאן לשון מתנה שהרי אין לו עכשיו רשות בהן וכדרב כהנא דאמר רב כהנא נחלה הבאה לו לאדם ממ"א מתנה עליה שלא יירשנה. פי' שאינו ירושת אבותיו אלא ע"י [מעשיו] תבא לו כגון נחלת אשתו הבאה לו ע"י נשואין הללו. והואיל ומשום תקנה דידיה תיקון רבנן שיירשנה והוא בא לסחול מוחל. דדוקא בירושה שהוא מן התורה אין יכול

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com